Trimitem un salut pionieresc celui de al II-lea Congres al partidului

Proletari din toate țările, uniți-vă!
La lupta pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VII nr. 102 (454) miercuri 21 decemb. 1955 * 4 pag. 15 bani

Raportăm Partidului

Iată-ne în pragul sărbătorii tale,
Scump partid. Pentru al tău Congres,
Noi, pionierii, cu dragoste mare,
Daruri fără seamăn am ales.

Iți aducem cîntec, voioșie, jocuri,
Roadele din cercul nostru drag,
Brațe mari de spice, strînse astă-vară,
Notele de cinci într-un șirag.

Loszoniov Mioara cl. a VI-a
Școala medie nr. 15 de fete - București

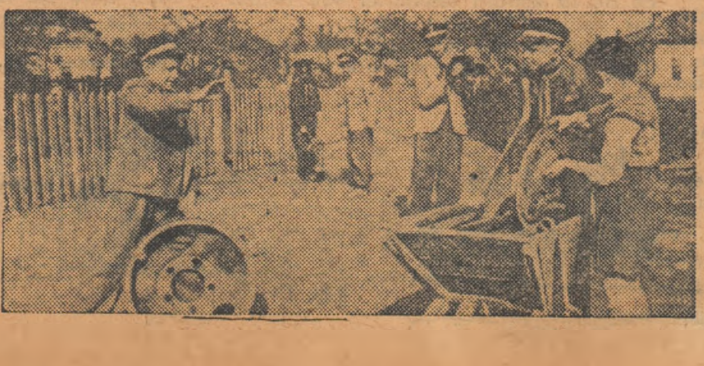

CEL DE AL II-lea CONGRES AL PARTIDULUI

Peste încă o zi, în capitala patriei, se va deschide al II-lea Congres al partidului. Din părți multe de țară, delegații la Congres, oameni cu îndeletniciri felurite, muncitori, țărani muncitori, intelectuali, vor fi prezenți aici, ca o singură inimă, ca o singură voință: voința partidului, voința întregului popor muncitor, a cărui călăuză înțeleaptă și oțelită e partidul.

Pe întinsul patriei, oamenii muncii așteaptă cu dragoste și emoție vie evenimentul acesta atît de însemnat. Insemnat și emoționant, pentru că partidul este întruchiparea vie a ceea ce are poporul mai bun mai luminos, mai puternic, pentru că în partid sînt fiii cei mai buni ai poporului. Incepînd din vremea de furtună în care s-a născut, partidul și-a închinat toate strădaniile sale aceluiași țel înalt: fericirea poporului. Prin lupta și jertfele sale, prin politica sa chibzuită, partidul a condus poporul către viața liberă și însorită de azi. Cu partidul în frunte, clasa muncitoare, poporul, a reușit să sfarme robia capitalistă. Cu partidul în frunte, cei ce muncesc au dobîndit în anii aceștia liberi urlașele lor realizări pe drumul făuririi socialismului. S-ar putea scrie zeci de cărți despre aceste realizări. E deajuns însă să te gîndești la imensul Combinat cocsochimic de la Hunedoara. Ori la hidrocentrala de la Bicaz, care silește apele să dea lumină. Ori la miile de tractoare romînești care brăzdează ogoarele patriei, ori la mult îmbelșugatele recolte smulse pămîntului. Un singur lucru din acestea toate ți-e de ajuns ca să înțelegi ce nebiruit val de energie creatoare a stîrnit partidul în rîndurile celor ce muncesc.

Iată de ce poporul nostru muncitor dăruie partidului dragostea-i deplină, încrederea nețărmurită. Iată de ce oamenii muncii așteaptă cu bucurie și emoție Congresul partidului.

Intre însemnatele probleme ale Congresului, ca de pildă raportul de activitate al Comitetului Central, modificarea statutului, alegerea organelor centrale, delegații vor discuta despre viitorul nostru plan cincinal și despre dezvoltarea economiei țării între anii 1955—1960. Poporul muncitor așteaptă cu încredere hotărîrile ce se vor lua. Hotărîri care, prinzînd viață, ne vor duce în anii ce vin către înalte culmi spre înflorirea scumpei noastre patrii, vor spori bunăstarea materială și culturală a celor ce muncesc.

Din fiece colț de țară, oamenii muncii salută cu bucurie Congresul partidului. Și glasul acesta unic, uriaș, cuprinde în el și salutul voios de pionieri al copiilor patriei noastre.

Înaltul titlu DE COMUNIST

Frate cu Mitrea Cocor

Terminînd de citit romanul „Mitrea Cocor" al maestrului Mihail Sadoveanu încerci o mică mîhnire, aceea de-a nu cunoaşte mai departe viaţa lui Mitrea. Şi asta e ca şi cum ai pierde urma unui prieten care ţi-a devenit foarte drag. De aceea m-am bucurat foarte mult cînd l-am cunoscut la Hunedoara pe prim topitorul Bîrlea Traian. Pînă în ziua de la care a început „calea spinoasă a înţelegerii", viaţa lui Bîrlea Traian seamănă, ca două boabe de grîu, cu cea a lui Mitrea Cocor. Nu s-a născut, e drept, la Malu Surpat, ci în Ţara Moţilor, la Abrud; chiaburul Ghiţă Lungu se numeşte altfel: Oţoiu. Dar alte deosebiri nu prea sînt.

A luptat şi Bîrlea Traian împotriva fasciştilor, mergînd pînă în Cehoslovacia. Iar după terminarea războiului, în primele zile ale vieţii noi, a aranjat nişte „socoteli" cu cei care au asuprit pe ţăranii muncitori.

De aici începe continuarea.

Intr-o duminică a venit în sat, la Abrud, o echipă de muncitori comunişti de la Ghelari Bîrlea Traian şi-a adunat într-o traistă toată „averea" şi a pornit cu ei.

De la Ghelari a ajuns, într-o bună zi, la Hunedoara şi a început să înveţe meseria de oţelar. Numai că, vezi bine, meseria asta e una dintre cele mai grele din cîte sînt pe lume. După o vreme, Bîrlea Traian, moţul deprins cu mireasma pămîntului, şi-a luat din nou traista.

— Plec, nu mai pot sta aici.

— De pe front n-ai fugit, de aici de ce vrei să fugi? Doar şi aici e luptă grea, l-a întrebat secretarul de partid. Iar un meşter hîtru a adăugat:

— Mă mir cum de a stat şi-atîta...

— Zici că te miri? Apăi atunci, meştere, o să te miri şi de acum înainte!

Şi n-a mai plecat.

Intr-una din zilele lui 1948 a scris acasă o carte:

„Aflaţi despre mine că sînt bine şi sănătos, ceea ce doresc să aflu şi de la voi. Şi mai aflaţi că mi s-a făcut marea cinste de-a fi primit în partid. Dacă veţi binevoi să veniţi la Hunedoara, întrebaţi la blocurile noi de oţelarul Bîrlea, ori de „moţul" (cum mi se mai spune). Vă va îndrepta orice hunedorean..." Jos a semnat: „Prim topitorul Bîrlea Traian".

Am fost zilele acestea pe la Combinatul Siderurgic. Tovarăşii de acolo, mai ales tinerii, m-au rugat să nu uit să scriu în gazetă că nu-i oţelar la Hunedoara care să nu fi învăţat cîte ceva de la dînsul. Iar un inginer care avea în faţa sa hîrtii mari, cu cifre multe ca furnicile dintr-un muşuroi, m-a anunţat:

— Uite chiar acum am terminat calculele; tovarăşul Bîrlea Traian conduce întrecerea pornită în cinstea Congresului partidului, pentru titlul de „cel mai bun oţelar"".

...Iată, aşa am aflat continuarea romanului „Mitrea Cocor".

Al. MIHU

Colectivista din Conţeşti

Ioana Iordache n-avea decît 8 ani cînd maică-sa, văduvă necăjită, fără fir de pămînt, a dat-o slugă la boierul Costică Bădulescu. La rugămintea sfielnică a mamei: „să-i dea voie Ioanei să meargă din cînd în cînd şi la şcoală", boier Costică a răspuns rînjind:

— Ce învăţătură? Las' că nu s-o face fii-ta notăriţă. La noi o să-i fie bine, o să strîngă şi ea zestre...

Şi, din voia boierilor, Ioana a crescut fără ştiinţă de carte.

...1945. Reforma agrară. Satul e adunat pe moşiile boiereşti, măsoară, împarte cu dreptate. Ioana Iordache primeşte două hectare de pămînt. Pentru prima dată plînge de bucurie. In inima ei istovită de suferinţi se aprinde flacăra dragostei şi a încrederii nețărmurite în partidul comuniştilor, care a sfărîmat vechea şi amara rînduială.

...1950. Se face colectivă-n sat! Păşind pe drumul belşugului, oamenii îşi strîng cu putere mîinile. Sînt şi unii şovăielnici. Sînt şi alţii care scrîşnesc din măsele cu venin. Ioana Iordache e însă acolo unde îi e locul: odată cu primii, păşeşte dîrz în colectivă Cuvintele ei, smulse din inimă, au risipit şovăielile multora, care au intrat şi ei în colectivă

...1955. La intrarea în sediul gospodăriei colective „30 decembrie" din Conţeşti, raionul Zimnicea, e un panou pe care sînt scrişi fruntaşii în muncă. Primul nume e al comunistei Ioana Iordache. Ioana Iordache e mulgătoare. Are în grija ei 25 de vaci şi 13 viţei frumoşi ca florile. Cît îi ziulica nu pridideşte cu treaba. Şi nu rareori se scoală în toi de noapte şi vine la grajd îngrijorată de soarta cîte unui viţel mai plăpînd. Truda ei fără preget e îndemn viu şi minunat exemplu pentru colectivişti

In anii aceştia, Ioana Iordache a învăţat carte Ii trecuse de mult vremea şcolii şi îi era greu, dar ea ştia: comuniştii trebuie să fie oameni luminaţi. Partidul i-a dat însă puterea să biruie greul

Boierul spusese cîndva „N-o să ajungă Ioana notăriţă". Dar lumea boierului s-a risipit ca fumul Ioana e azi membră în comitetul executiv al sfatului popular Şi îşi dă cu bucurie ceasurile de răgaz, ca să se ocupe de treburile comunei Pentru că viaţa Ioanei e legată adînc şi fierbinte de viaţa nouă a satului.

M. VASILE

OSTAŞ CREDINCIOS AL PARTIDULUI

Pe una din marile şosele ale Capitalei, printre arbori bătrîni, se află o clădire liniştită, în care lucrează multe ore din zi şi din noapte un om ce aminteşte prin înfăţişare de un bunic bun şi drag.

Numele său, este bine cunoscut şi stimat de toţi cetaţenii republicii noastre. Un mare savant şi un ostaş credincios al partidului, acesta este academicianul profesor dr. C. I. Parhon.

E seară... Intunericul s-a lăsat peste case, s-a furişat printre pomi, lăsînd doar mici cercuri galbene în jurul felinarelor. La Institutul de endocrinologie, un geam e încontinu luminat. Acolo lucrează C.I. Parhon. In urma nopţilor de cercetări, ştiinţa medicală se va îmbogăţi cu o nouă descoperire. Oamenii se vor putea vindeca mai uşor de boli, vor trăi mai mult. In zori cu mulţumirea omului care a smuls vieţii o nouă taină, academicianul Parhon va porni spre casă. Şi poate îşi va aminti din nou...

Inainte de 23 August 1944... C. I. Parhon, savant cunoscut în toată lumea, lucra la spitalul Socola din Iaşi. Era mereu prigonit de autorităţi, pentru că era un bun prieten al poporului asuprit şi un prieten credincios al Uniunii Sovietice.

Comuniştii aveau în tovarăşul Parhon, în anii grei ai ilegalităţii, un sprijin nepreţuit. In cabinetul său de lucru a luat fiinţă U.T.C.-ul din Iaşi. Cînd un luptător al partidului era urmărit de poliţie, tovarăşul Parhon îl tăinuia în spital ca „bolnav".

După eliberare începe o viaţă nouă pentru poporul romîn şi pentru marele său savant. Primul institut ştiinţific înfiinţat de noul stat al oamenilor muncii este Institutul de endocrinologie, care poartă numele aceluia care a întemeiat, această ramură a medicinei: C. I. Parhon,

...Pe o şosea din Bucureşti, într-o clădire liniştită, utilată cu laboratoare moderne lucrează preşedintele de onoare al Academiei R.P.R., C. I. Parhon. Peste o mie de lucrări ştiinţifice! Iată rodul muncii sale eroice de pînă acum. La 80 de ani trecuţi, tovarăşul Parhon continuă munca sa ştiinţifică cu un elan tineresc nemaiîntîlnit. Iată de ce pe pieptul său străluceşte înalta cinstire, steaua de Erou al Muncii Socialiste.

Chipul luminos al academicianului C. I. Parhon, care spune că nu cunoaşte cinste mai mare decît aceea de a fi soldat simplu şi credincios al partidului comuniştilor, este o pildă măreaţă pentru fiecare cetăţean al Republicii Populare Romîne.

Şerban VOICU

De şapte ani...

Pufăind din greu, trenul ce venea din localitatea Fundul Moldovei s-a oprit în gara Pojorîta.

Cei cîţiva călători care au coborît au ieşit grăbiţi din gară. Doar unul dintre ei, un bărbat vîrstnic, de statură mijlocie, a mai zăbovit cîtva timp. Se vedea că-i străin de partea locului. După ce şi-a plimbat privirile peste coastele povîrnite ale munţilor din jur, peste căsuţele rînduite parcă de o mînă gospodărească, noul venit a pornit cu paşi domoli pe uliţa mare a comunei, spre şcoală.

Drumul avea să-i fie însă scurt. Clădirea şcolii era destul de aproape, chiar foarte aproape de gară...

...7 ani au trecut din ziua aceea, în care Cimpoieşu Nicolae a venit pentru prima dată la Pojorîta. Aici, el trebuia să preia conducerea şcolii din sat.

Curioşi să-l cunoască pe noul director, copiii îi aţineau mereu calea. Şi nu le era greu să-l întîlnească. In fiece clipă se afla în mijlocul lor prin clase, în curtea şcolii, acasă la el sau chiar pe islaz, acolo unde mergeau cu vitele la păscut.

In recreaţii sau în timpul liber noul director aduna în jurul lui copiii din clasele mai mari şi, împreună, rînduiau treburile marii lor gospodării, şcoala.

Un lucru numai îl mîhnea pe Cimpoieşu Nicolae.

Mulţi, prea mulţi copii lipseau zile întregi de la şcoală, iar majoritatea celor care învăţaseră patru clase rămîneau acasă — nu urmau mai departe clasele a V-a, a VI-a şi a VII-a.

Inima nu l-a răbdat să lase lucrurile să meargă aşa mai departe. S-a sfătuit cu ceilalţi profesori şi, fără zăbavă, au pornit cu toţii pe la casele oamenilor din comună.

★

— Nea Ioane, te-ai răzgîndit cumva, sau tot nu-l laşi pe băiat să meargă mai departe la şcoală?

— Păi cam aşa. Da' ce i-o fi trebuind lui atîta carte? A învăţat patru clase? A învăţat! I-ajunge, că doar nu s-o face cărturar. Are să crească vitele cum le-am crescut şi eu, şi cînd s-o face mai voinic, are să lucreze la forestieră.

— Ascultă mă şi pe mine, nea Ioane, şi-apoi n-o să-ţi pară rău. De lucrat poate să lucreze Mihăiţă oriunde, dar de carte are multă nevoie. Toţi copiii de seama lui învaţă. Şi cine o să fie mai mîndru decît dumneata atunci cînd Mihăiţă s-o întoarce de la şcoală tehnician sau muncitor calificat? Ei, ia spune..

...Fără să se descurajeze vreodată, Cimpoieşu Nicolae stăruia zi de zi pe lîngă oamenii din sat, să-şi lase odraslele să înveţe. Şi punea atîta suflet în cele ce spunea, încît oamenii simţeau că vorbele lui sînt adevărate, şi mulţi au înţeles astfel rostul învăţăturii.

In timpul acesta a devenit tuturor foarte apropiat. Adesea oamenii veneau să-i ceară sfatul sau ajutorul şi în alte chestiuni. Comunistul Cimpoieşu cîştigase încrederea şi stima sătenilor. Marea lui bucurie era însă aceea că reuşise să-i convingă să-şi lase copiii la învăţătură.

...Poştaşul din Pojorîta se abate adesea pe la casa directorului şcolii.

— Iar vă scrie vreunul dintre „copiii dumneavoastră", tovarăşe director, îl anunţă el bucuros, scoţînd din taşcă scrisoarea.

— Care dintre ei o fi? se întreabă plin de nerăbdare Cimpoieşu Nicolae! Aha! E Marin! Şi repede intră în casă, pentru a citi liniştit misiva .

Cîtă bucurie-i atunci pentru el. Şi e tare mîndru de copiii lui, de cei 114 copii care au învăţat aici la Pojorîta şi care acum învaţă la şcoli medii şi profesionale, ba chiar şi la facultăţi. Vor deveni toţi oameni destoinici.

In urmă cu ani, înserarea aducea cu ea la Pojorîta, întunericul de nepătruns. Ferestrele caselor lăsau să treacă afară razele palide, pîlpîitoare, ale luminii lămpilor cu gaz. Nu de mult însă întunericul a fost alungat din aceste locuri. Electrificarea Pojorîtei s-a înfăptuit însă, ca orice lucru nou, cu destule greutăţi. De la bun început, Cimpoieşu Nicolae i-a îndemnat pe oameni să dea fiecare o mînă de ajutor, pentru ca să se poată electrifica cît mai repede comuna. Chiar şi copiii au contribuit, după puterile lor, la electrificare Curînd apoi, lumina albă a becului electric s-a aprins în case şi pe uliţi.

Dar deputatul comunist Cimpoieşu Nicolae a adus cu el în Pojorîta şi lumina dătătoare de viaţă a culturii. Sala căminului cultural din comună e totdeauna plină atunci cînd este programată vreo conferinţă sau vreo serbare. De la aceste întîlniri Cimpoieşu Nicolae nu lipseşte. Se ghiceşte unde este după grupul strîns de oameni ce-l înconjoară. Fiecăruia are să-i spună ceva şi apoi mai schimbă cu plăcere, cu unii bătrîni mai hîtri, o glumă, o vorbă de duh...

...7 ani au trecut din ziua aceea, cînd Cimpoieşu Nicolae a venit pentru prima oară la Pojorîta. Doar 7 ani şi totuşi parc-ar fi trecut o viaţă întreagă, o viaţă plină de luptă, dar şi de bucurii.

Mia IONESCU

Pe tine te cîntăm Partid!

Ca soarele luminat

POEZIE POPULARĂ

Mi-s dragi, măre, zorile
Și cîmpul cu florile,
Mi-s dragi, măre, stelele,
Codrul cu smicelele,
Cerbii, căprioarele,
Iarba și izvoarele,
Mi-s dragi, măre, florile
Și stîna cu oile;
Mi-s dragi brazii-ncetinați
Și căsuța, și-ai mei frați,
Firicelul viersului,
Fluieratul vîntului
Și ocolul șoimului
Pe deasupra muntelui.
Da' din toate pe pămînt,
Eu vă spun cu jurămînt
Că mi-i drag partidul meu,
Care m-a scăpat de greu;
Partidul meu ce-i curat
Ca argintul strecurat,
Ca soarele luminat!
Partidul mulțimilor,
Ce-n calea dușmanilor
Stă! Holda să nu ne-o fure
Nici lăstarii din pădure,
Omu-n pace să trăiască,
Glontele să nu-l cosească.
Eu de asta spun și spun
Că partidul nostru-i bun.
El îi bun și îi curat
Ca argintul strecurat,
Ca soarele luminat.
Și mi-i drag, măi fraților,
Ca lumina ochilor!

Culeasă din comuna
Socol de Cîmpie
Regiunea Autonomă Maghiară

Mihai Beniuc

Partidului

(FRAGMENT)

Bătrîni ce cu mîndrie poartă
Lumina anilor în plete,
Bărbați voinici, stăpîni pe soartă,
Și mame și copii și fete,
Cu pieptul plin de bucurie,
Pe tot cuprinsul romînesc,
Voioși îți cîntă slavă ție,
Partid al celor ce muncesc.

Fierbinte inimă a țării,
Nestinsă rază de la Lenin,
Tu din durerea-ncătușării
Întunecoaselor milenii,
Ne-ai arătat, prin gînd și faptă,
Prin jertfe de eroi, cărarea
Ce-a făurit în luptă dreaptă
Celor trudiți eliberarea.

Slăvită fie-ntotdeauna
Și prea mărite ziua, ceasul,
Cînd aprig înfruntînd furtuna
Tu ne'nfricat pornit-ai pasul
Ce-a pus pecetea înfrățirii
Între viteji de la Carpați
Și-ntre eroii dezrobirii
Și ne-am făcut de-apururi frați.

Tu scut și sabie ne'nfrîntă,
În glasul steagurilor tale
Străbuna vitejie cîntă
Venind din vremuri de răscoale,
Schimbată azi întîia oară
Din milenară suferință
Și din robie milenară
În luminată biruință.

Nicolae Labiș

CUVÎNT CĂTRE PARTID

Ne-ai dat seninătatea tinereții
Și hrană minții noastre tu ai dat.
Îți mulțumim că începutul vieții,
Cu steaua ta de foc ne-ai luminat.

Nebănuite căi ne stau în față.
Pe care vom porni? Se va vedea...
Dar știm că în întreaga noastră viață,
Ne vom simți legați de oastea ta.

Voiosul nostru neastîmpăr iată-l,
Nu-l părăsim și nici nu-l risipim.
Noi ne trăim copilăria noastră
Și învățăm, și drag ni-i să muncim.

Cînd, mai tîrziu, în vremea viitoare,
Ne vom găsi maturul nostru drum,
Te vom iubi cu-aceeași încîntare
Și-aceeași puritate de acum.

A. G. Vaida

ÎNTÎIA ÎNCERCARE

Alecu Zamfir — un flăcău de vreo zece ani, mic și îndesat, — venea spre casă prin Strada Mare. Era mîndru și serios cum nu mai fusese niciodată. Și avea și de ce. În ghiozdanul său se afla un pachet cu manifeste ale Uniunii Tineretului Comunist. Cum a ajuns Alecu la acest pachet e o poveste întreagă...

Intr-o seară — asta s-a întîmplat cam prin vară, Ștefan, fratele său mai mare, îi făcu semn să meargă după el, în stradă. Curios, l-a urmat numaidecît.

— Ascultă-mă Alecule! Pot avea eu încredere în tine?

Alecu răspunse printr-o ușoară înclinare a capului.

— Bine, continuă Ștefan, uite despre ce este vorba...

Către seară, Ștefan și încă patru băieți din mahalaua lor se găseau laolaltă în magazia din fundul curții și citeau ceva la lumina unei lumînări. Alecu, așa cum îi făgăduise fratelui său, făcea de pază, ca să nu se apropie cineva de adăpostul secret. „Mare noroc au — gîndea Alecu — că domnul Pristavu — vecinul cu fierăria care-și are atelierul spate în spate cu magazia de scînduri — a lăsat de mult lucrul. Altfel ar fi auzit tot ce vorbesc băieții...“.

Păzi așa cît păzi, dar deodată îi încolți în minte o întrebare: ce anume citesc băieții acolo, de se feresc pînă și de părinți? Oricît a vrut el să se țină de cuvînt, cum îi promisese lui Ștefan, curiozitatea îl învinse. Hotește, trecu în apropierea magaziei și puse urechea în locul unde i se păru că scîndurile sînt mai subțiri. Pentru prima dată în viața lui auzi atunci de U.T.C. Dar cînd Ștefan îl îmbrățișă mulțumindu-i pentru paza făcută, și-i dădu în dar o praștie nouă — noută, Alecu nu se arătă de loc încîntat.

— Nene, spune-mi și mie ce e aia U.T.C.-ul despre care ați tot vorbit?

Drept răspuns, fratele său se încruntă. Atunci Alecu îi întinse înapoi praștia:

— N-am nevoie de ea, dacă nu vrei să-mi spui.

Două zile nu și-au mai vorbit. Cei din casă voiau să afle ce s-a întîmplat între ei. Dar nici Alecu, nici Ștefan nu sufla un cuvînt. În a treia zi, Ștefan îi șopti în așa fel, ca nimeni să nu audă:

— Vino în stradă...

Alecu îl urmă ascultător. În stradă, se așezară unul lîngă altul, pe marginea șanțului.

— Mai vrei să știi ce-i U.T.C.-ul? întrebă Ștefan.

— Sigur că vreau!

Ștefan îi spuse în șoaptă dintr-o răsuflare.

— E o asociație de luptă a tinerilor muncitori. O asociație, cum să-ți spun, secretă, revoluționară.

Cîteva clipe se așternu tăcerea. Alecu scormonea stăruitor cu un capăt de băț în marginea șanțului... Apoi îndrăzni:

— Eu... Eu n-aș putea să fiu în această asociație?

— Încă nu, Alecule! Încă nu! Ca să fii primit în U.T.C., trebuie să dovedești cu fapte că ești luptător pentru dreptatea muncitorilor.

★

Alecu se strecură în magazie, fără să fie văzut nici de mama și nici de surioara lor Lenuța. Trebuia să ascundă pachetul pînă seara, cînd venea Ștefan de la lucru, căci pentru el îl luase de la tînărul de pe strada „Trei Calici“. Dar unde să-l ascundă? În butoiul gol de murături nu-i bine. Nici în scaunele stricate aduse de tata nu se știe de unde. O clipă, privi prin crăpăturile scîndurilor, scînteile ce se vedeau de dincolo, din fierărie. Domnul Pristavu bătea de zor la nicovală fierul înroșit în foc. Își aduse aminte pentru ce venise în magazie: să ascundă pachetul! Da! A găsit! Colo, în canapeaua aceea, în ruptura pînzei, era locul cel mai nimerit.

Se întunecase de-a binelea afară, și Ștefan nu mai venea. Alecu terminîndu-și lecțiile ieși în stradă și se jucă pînă tîrziu de tot. Cînd reveni în casă, văzu că fratele său tot nu se întorsese de la atelier. Se îngrijoră. Dacă poliția l-a arestat și va veni la ei acasă să facă percheziție... Doar i-au spus lui băieții cum prigonește poliția pe comuniști. În privința pachetului n-avea nici o grijă. Pachetul era bine ascuns. Nici dracu nu-l putea găsi...

Alecu ațipise așa, îmbrăcat, așteptîndu-l pe Ștefan cînd se simți scuturat cu toată puterea. Era Lenuța, surioara lui:

— Scoală, Alecule, scoală! Arde fierăria domnului Pristavu! Arde și magazia noastră!

Alecu sări din pat buimac. Se aștepta să-l vadă în casă și pe Ștefan. De aceea în timp ce privea speriat la limbile de foc ce se zăreau prin fereastră, o întrebă pe Lenuța:

— Ștefan n-a venit?

— E în curte cu tata. Ajută la stins focul.

De-abia atunci își aminti Alecu că acolo, în magazie, sînt ascunse manifestele. Fără să-i mai zică ceva Lenuței, sări prin fereastră în curte și, din cîțiva pași, fu aproape de locul incendiului. Aici, tatăl său, Ștefan și doi vecini cărau într-una apă de la fîntînă și o aruncau peste vîlvătaie. Alecu era stăpînit de un singur gînd: în magazie se află pachetul cu manifeste. Magazia e în flăcări. Dacă ard manifestele, el nu va mai putea deveni utecist! Trebuiau salvate manifestele!

Se uită în dreapta și în stînga. Cînd tatăl său plecă după apă, se hotărî. Nu! Nu! Lui nu-i este frică să treacă prin foc. Unui utecist n-are de ce să-i fie frică! Se avîntă deodată, deschise ușa magaziei și dispăru înăuntru. Auzi în urma lui strigătul disperat al lui Ștefan:

— Alecule, ce faci?

Tatăl nici nu avu timp să se întoarcă cu apa, că Alecu se și ivi dintre scîndurile arzînde cu un pachet în mînă. Căută din ochi pe fratele său, care rămăsese încremenit.

Fugi spre el și-i dădu pachetul.

— Sînt manifeste. Le-am primit pentru voi azi, la întîlnirea cu tovarășul...

Ștefan îl îmbrățișă ca atunci cînd făcuse de pază în prima seară.

— Ai să fii un bun utecist, Alecule, un bun utecist!

Focul mai înălță cîteva vîlvătăi, să lumineze parcă mai bine pe cei doi frați, apoi scăzu încetul cu încetul. Magazia se prăbuși odată cu fierăria domnului Pristavu...

RAPORTĂM PA

Casa de pe colină

Pe o colină înaltă, aproape de marginea dinspre miazănoapte a satului Tătarca, se află așezată școala — o clădire mare, albă și frumoasă. Iți vestește acest lucru clinchetul zglobiu al clopoțelului și larma de glasuri ce izvorăște de aci, din curtea școlii, ca un torent de munte, strecurîndu-se apoi tiptil printre pîlcurile de salcîmi din marginea satului și ajungînd, ca un ecou, pînă hăt, departe, peste întinderea de apă a Brateșului...

Aici, la această școală — care-i prima pe raion la învățătură — în clasa a IV-a toți copiii sînt pionieri. E cea mai bună clasă din școală. Nimeni nu-și amintește ca vreodată de la începutul anului școlar careva din această clasă să fi primit nota 2!... Copiii își amintesc doar de o întîmplare cînd, într-una din zile, Mariana Costea a venit la școală cu lecțiile neînvățate. Copiii s-au supărat foc.

— De ce n-ai învățat? o întrebară ei.

— N-am avut cînd ... că m-am jucat, le răspunse Mariana nepăsătoare.

Dar atît a trebuit: întreg detașamentul tăbărî pe ea.

— I-auzi, ce să-i dea prin cap? spunea Vasile Tăbuș. Să nu învețe, să ne facă de rîs...

Mariana văzu că nu-i de glumit cu colegii, cînd e vorba de învățătură. Și, treptat, începu să învețe tot mai bine. Ce e drept e drept: și acum îi place ei cam mult să se joace dar numai după ce-și termină lecțiile. Acum cîtva timp, detașamentul a avut o adunare închinată Congresului partidului. La această adunare, Vasile Tăbuș, care este și președintele unității, a propus pionierilor să cinstească Congresul prin rezultate tot mai bune la învățătură. De atunci a trecut o vreme. Și iată că acum, să cauți în tot detașamentul, și nu mai găsești nici măcar un singur pionier care să aibă numai note de 3... Pe primul pătrar, Costea Maria, Cașu Dumitru, Roșu Tudorița aveau numai note de 3. Sigur, nu erau note slabe! Dar ele s-au străduit și acum în ajunul Congresului, alături de notele 3 au început să apară în catalog în dreptul lor, și 4... și 5!

Printre cei dintr-a IV-a însă mai sînt pionieri ca Vasile Tăbuș, Geta Munteanu, Horovei Stelian, care au hotărît să învețe lecțiile în așa fel, încît să nu mai primească nici un 4, numai note de 5!

Dar se mai întîmplă ca un pionier să „uite" cîteodată că trebuie să-și pregătească lecțiile. I se aduce însă aminte de către paznicul mereu treaz: colectivul!

Așa că, pe bună dreptate spun copiii:

— La noi, la Tătarca, pionierii n-au voie să învețe slab... Nu-i lăsăm noi, detașamentul!...

St. ZAIDES

Nici un 2!

Cu o lună și jumătate în urmă am avut o adunare de detașament, în care ne-am angajat ca, în cinstea Congresului partidului, să facem în așa fel ca toți școlarii să învețe bine.

— Asta nu se poate! spuneau unii. Doar n-ai să poți să-l obligi. Și-apoi unde s-a mai pomenit ca o clasă a VII-a să nu ia nici un 2?

Dar noi am gîndit altfel. Singurul care lua 2 era Merlici, iar Merlici e pionier. Atunci cînd a primit cravata, s-a angajat în fața noastră să învețe bine. Trebuia să-i aducem aminte de acest angajament.

Și i-am adus aminte. O dată, am discutat despre ce înseamnă să-ți respecți cuvîntul dat. Merlici n-a luat parte la discuție, dar a fost poate cel mai atent dintre noi toți. Altă dată am vorbit despre voință. Și care dintre noi n-ar vrea să aibă o voință de fier, așa cum o au comuniștii? Merlici ne-a ascultat îngîndurat, dar tot așa de atent.

Și acum iată că ne bucurăm. Ne bucurăm că în clasa noastră nu mai este nici un școlar, care să ia 2. Și despre bucuria noastră îți raportăm ție, partid iubit!

Aneta MERCHEZ
cl. a VII-a
Școala de 7 ani
Dărmănești — raionul Moinești

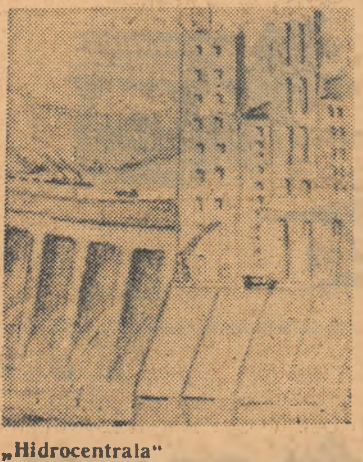

Laboratorul
Cu vreo cîteva săp
am pomenit în șc
meșteri zidari. Ți
tot măsurat, au î
apoi au plecat. A
flat că, în cins
se va construi
rator. Ne-am b
doua zi, meș
cu ei au sos
nisip, cără
descărcau
lucru eran
ratorul n
Aici, în
mult ma
cl.

Cum
Imi place să-mi pe
fost însă o vreme c
în afară de lecțiil
însă, care-i utemis
die, mi-a fost un
ne că el m-a în
teresante. Fra
deseori despre
amîndoi ne f
și eu voi fi p
drept, acea
mea.
cl. a

Din creațiile noastre

„Hidrocentrala"
Desen de RADU STANCU
Lic. „I. L. Caragiale"-București

Scrisoare partidului

Noi, școlarii silitori,
Fii de harnici muncitori,
Scrim partidului scrisoare,
Că ni-i viața sărbătoare.

Viața noastră e frumoasă,
Inima ni-i bucuroasă,
Avem numai bucurii,
Cărți frumoase, jucării.

Traiul nostru minunat
Tu, partid drag, ni l-ai dat.
Pentru asta-ți mulțumim
Și din suflet te iubim.

Steliana BEIU
elevă în clasa a II-a A
Școala de 7 ani nr. 1
Petroșani

Eroism pionierese

In toamna acestui an s-a umflat apa Moldovei și s-a revărsat peste maluri. S-au mai revărsat Rîșca și Saca și au pomenit oamenii de prin părțile Fălticenilor și din alte părți clipe de grea cumpănă.

. . . .

Roman Maria se afla în bucătărie, cînd la geam se auzi o bătaie ușoară, apoi încă una și încă una, din ce în ce mai puternice.

— Cine-i acolo?

— Eu, Florea.

Florea, președintele unui detașament din unitate, ud din cap pînă în picioare, intră în tindă cu hainele șiroind.

— Mărioară, s-a umflat Rîșca și a dat peste mal. Grîul întovărășirii e în primejdie. Dă fuga la Andreica și trimite-l la Bărăști, să-i aducă pe cei de acolo. Eu îl caut pe Covătaru și-l mîn la Nemțeni. Da' repede, auzi?

Niciodată nu-l văzuse Marioara pe Florea vorbind astfel. „Un adevărat președinte de detașament" — își zise ea, privindu-l cu admirație. Dar lui Florea nu-i ardea acum nici de admirație, nici de laude. Alerga pe uliță, sub potopul care nu mai contenea.

„Lanțul" dură aproape un ceas. 70 de pionieri se adunaseră la școală, hotărîți să salveze cît s-o putea mai mult din grîul amenințat de apă. Erau și cei din Bărăști și cei din Nemțeni și cei din Moșnegeni, sate ce aparțin de centrul de comună Boroaia.

. . . .

Apa era rece, piciorul se înfunda în noroi pînă peste gleznă. De sus turna într-una cu găleata. Din cînd în cînd, fulgere orbitoare brăzdau cerul.

Florea mergea în fruntea grupului, alături de tovarășa instructoare. La drept vorbind, nu se simțea prea liniștit; vedea apa crescînd din clipă în clipă. Dar era președinte de detașament. Ceilalți ce-ar fi zis? La marginea pînzei de apă care se așternea peste cîmp șovăi o clipă. La dreapta lui, tovarășa instructoare privea înapoi să vadă dacă sînt toți adunați. Fața ei era liniștită, ca întotdeauna. Puțin mai departe, întovărășiții, organizați în echipe, începuseră lucrul.

— Inainte! comandă Florea și pătrunse primul în apă. La început cărau clăile cu brațul, dar așa treaba mergea încet. Pe urmă sosi un cuvînt de ordine: desfaceți proțapii și folosiți-i în chip de tărgi. Acum era mult mai bine. Cărau clăile și le refăceau sus pe „zoană", unde apa nu putea ajunge.

Roman Maria era mai mică decît ceilalți — în clasa a IV-a. La început n-au vrut s-o ia, dar s-a supărat foc. „Cum, tocmai pe mine care i-am adunat pe pionieri, nu mă luați?"

Acuma căra la rînd cu ceilalți. Se împiedeca des, aluneca în noroi, dar nu se lăsa.

Au muncit astfel cu toții pînă-n noapte. Grîul din locurile cele mai primejdioase fusese pus la adăpost.

Patru zile au luptat oamenii din sat cu apele. Și alături de ei se aflau și pionierii. Era o întrecere încordată. Părea că apa trudește să ajungă clăile aflate în locuri mereu mai înalte, dar tocmai cînd să și atingă scopul, oamenii îi răpeau prada de sub nas.

. . . .

Intre timp s-au mai petrecut și alte lucruri.

In casa lui Rațu construită pe malul Săcii, începuse să pătrundă apa și săteanul ostenea din greu s-o oprească. Cel care a adus vestea că locuința lui Rațu e în primejdie a fost pionierul Moldoveanu Anton. Numaidecît s-a alcătuit o echipă și au dat fuga într-acolo. Intîi au urcat păsările și porcul în podul casei, apoi au construit un stăvilar din pietriș, nămol și scîndură; cu el au închis adîncitura prin care pătrundea apa.

Moldoveanu mai dădu în aceeași seară ajutor săteanului Gherasim, ducîndu-i cei opt copii la adăpost pe deal, la casa lui Vasile Maftei.

. . . .

Era într-o după masă, ca la vreo trei săptămîni după întîmplarea de mai sus. Joia, asta se știe bine, pionierii din Boroaia prezintă programe artistice la căminul cultural. Pionierii se aflau pe scenă, cînd, în loc de obișnuitul prezentator, se înfățișă publicului tovarășul Pahonțu, președintele sfatului popular din comună. Pe dată se făcu liniște și el vorbi astfel:

„Am crezut de datoria mea să mulțumesc unității de pionieri, în fața întregii obști. Pionierii ne-au dat totdeauna ajutor; și la plivit, și la iazul morii, și în alte părți. Cît despre zilele cînd a venit apa mare, pionierii s-au purtat ca adevărați eroi. Nu degeaba se zice despre pionieri că sînt fiii cei mici ai partidului."

In ziua aceia copiii au cîntat și au jucat mai frumos ca oricînd.

A. WEISS

RTIDULUI

Pentru prietenii mai mici

Două fete discutau cu aprindere pe coridorul școlii, aruncîndu-și din cînd în cînd ochii pe o foaie de hîrtie. Una dintre ele, instructoarea superioară Violeta Bogos, tocmai spunea:

— Am vrea să mai punem în plan ceva interesant, ceva care să-i atragă în mod deosebit pe copii...

— Înțeleg. Știu eu... poate, poate o serată de basme. Ce spui de o serată de basme? o privi atentă cealaltă, despre care veți ști deocamdată că se numește Spătaru

Instructoarea făcu un gest aprobativ, adică „E tocmai ceea ce ne trebuia!", apoi își căută creionul și notă grăbită în planul de muncă al unității ei, unitatea de la Școala medie mixtă nr. I din Iași, noile propuneri.

(Serata de basme s-a ținut chiar sîmbăta trecută. A fost foarte frumoasă, cel puțin asta-i părerea pionierilor).

Trebuie să știți că nu-i nou, și de aceea nici de mirare, faptul că tovarășa Spătaru se interesează de bunul mers al unității cu pricina. Tot așa, prezența în școală a altei tinere, pe nume Elena Crețu, nu mai miră pe nimeni. Nu de mult, ea a mers împreună cu o mulțime de pionieri să curețe și să niveleze un teren din apropierea școlii. Cîndva — mai știi? — locul poate va deveni o grădină sau un teren de sport!

Și totuși tovarășele Spătaru și Crețu nu-s nici instructoare și nici măcar rude cu vreunul dintre pionieri. Atunci?

Să vă explicăm. Ați auzit de fabrica „Țesătura" din Iași? Dacă nu, aflați acum. Ei bine, această întreprindere se ocupă de școala despre care vorbim, iar organizația de bază U.T.M. a întreprinderii are în privința asta un rol de seamă. Dacă mai adăugăm că tovarășele Spătaru și Crețu sînt membre ale comitetului U.T.M. din această organizație de bază, prezența lor în școală n-o să vă mai mire. La fel n-au să vă mire nici cei 32 de m.p. de pînză dăruită pionierilor pentru cortina scenei din sala de festivități, nici lozincile pictate pe sticlă roșie, aninate de pereții școlii, nici darurile primite astă vară, cu prilejul celei de a 6-a aniversări a organizației de pionieri; toate vin din partea utemiștilor de la fabrica „Țesătura". Și dacă pionierii pot raporta astăzi despre realizări multe și frumoase în unitatea lor, aceasta se datorează și utemiștilor de la „Țesătura".

Al. O. ZOTTA

Scurte ȘTIRI

Căminul cultural din Morunglav, raionul Balș, își va deschide porțile în cinstea Congresului.

La ridicarea noii clădiri, constructorii au fost ajutați de pionieri. Micii zidari au dat la îndemînă constructorilor 120.000 de cărmizi, din cele 140.000 care au fost necesare la ridicarea clădirii căminului.

Șoseaua care leagă comunele Runcu și Rîul Alb (raionul Pucioasa) va fi gata reparată în ziua de 23 decembrie.

Unitățile de pionieri din cele două comune au pornit nu de mult să repare această șosea. Sub îndrumarea tovarășilor profesori, lucrarea a putut fi executată în cele mai bune condițiuni.

1.500 de puieți de glădice au plantat în jurul școlii pionierii din unitatea numărul 21, comuna Cuza Vodă, raionul Călărași. Puieții au fost transplantați din pepiniera școlii, care este îngrijită tot de pionieri. Copiii de la această școală au ajutat și colectiviștilor de la G.A.C. „1 Mai" la strînsul bumbacului. Ei au adunat într-o singură zi 650 kg. de bumbac.

Păduricea pionierilor

Călătorul care va trece pe la marginea comunei Saraiu, peste cîțiva ani, se va opri la umbra copacilor și va asculta ciripitul vesel al păsărilor. Și desigur că se va întreba.

„Cine o fi plantat această pădurice și cum s-o fi numind ea?" Dacă, din întîmplare va trece pe acolo vreun școlar sau altcineva din sat, acesta îi va putea spune:

— Mulți ani la rînd, pionierii din comuna Saraiu, raionul Hîrșova, au sădit puieți în această pădurice.

Și într-adevăr, numai în anul acesta, ei au plantat peste 2 hectare și-au pregătit încă 1000 de puieți de salcîmi.

In cinstea Congresului partidului, pionierii s-au hotărît să îngrijească zi de zi tînăra pădurice. Astfel, ei au curățat-o de omizi, de crengi uscate și o feresc de rozătoare. Multe mai au pionierii în plan să facă. Le-ar plăcea mai ales să aibă cît mai mulți locuitori în pădurice. De aceea, și-au propus să facă niște căsuțe pentru păsărele și tare mult ar dori să afle unde locuiește „mai marele iepurilor și al vulpilor", să-i ceară să se mute, cu toată stăpînirea, în păduricea lor, a pionierilor.

Ștefan ALECU
Coresp. al Scînteii pionierului, pentru reg. Constanța

Timuriștii din Ilia

Aneta Blăjuț e bătrînă, are 81 de ani. Ea locuiește lîngă casa lui Tudorel. Intr-o zi, Tudorel ne povesti despre vecina lor. Și noi, cei din clasa a VI-a, ne-am hotărît s-o ajutăm. Chiar a doua zi de dimineață am plecat cu pionierii Pop Florian, Bozdog Tudor și elevul Mica Alexandru și am bătut la poarta bătrînei.

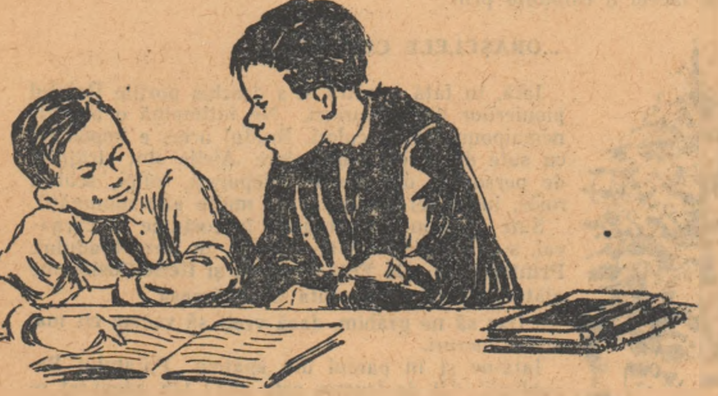
— Bună ziua mătușică! Am venit să te-ajutăm... spuse simplu Bozdog.

Bătrîna ne privi mirată. Nu știa ce să creadă.

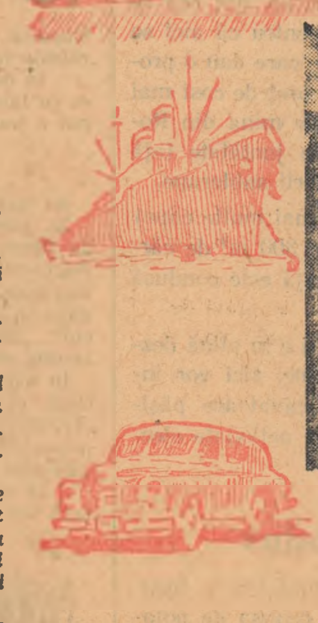
— Da' ce puteți voi să faceți, maică?!

...Ce-au fost în stare pionierii, a văzut bătrîna abia mai apoi: am reparat gardul și clanța de la ușă, am curățat grajdul și i-am tăiat lemne pentru foc...

Vasile CRISTI
cl. a VI-a
Ilia — regiunea Hunedoara

„Am adunat atît fier vechi încît din cantitatea strînsă de noi, s-a putut turna, zilele trecute, o șarjă" — iată ce raportează partidului, pionierii din Reșița.

Pot raporta cu cinste

Mi s-a întîmplat de multe ori să aud asemenea discuții în clasa a VI-a B:

— Iarăși nu ți-ai învățat lecțiile, Uceanule? Ne faci grupa de rușine!

— Ce vreți de la mine? Nu pot să învăț, și gata! spunea Uceanu.

Uceanu Ilie nu era atent nici la explicarea lecțiilor. In ore își găsea mereu o ocupație.

Intr-o zi, a venit la mine pioniera Bogdan Silvia, președinta grupei I-a.

— Tovarășă dirigintă, vrem ca în grupa noastră, în cinstea Congresului idului, să nu mai fie nici un doi. Dar nu știm ce să facem cu Uceanu.

Din privirile ei mi-am dat seama că ar dori să nu fie Uceanu în grupa ei.

— Uceanu rămîne în grupa voastră, dar va trebui să te sfătuiești cu cei- pionieri, să vedeți ce puteți face pentru a-i veni în ajutor.

In grupă s-a discutat mult despre Uceanu. „O să rîdă grupa a II-a de noi -am fost în stare să-l îndreptăm, spuse Naicu Paul. Am să-l ajut eu!" Naicu este unul dintre cei mai buni elevi din școală, dar avea obiceiul de a sufla.

— Ai să treci în bancă cu Uceanu, e mai departe de tablă, i-am zis eu. tu, Uceanule, să-i porți de grijă.

Uceanu s-a împrietenit repede cu Paul. Cînd îl vedea că se pregătește ufle, îl trăgea de mînecă. Dar la fel făcea și Paul cînd Uceanu nu era atent cții sau nu-și lua notițe. După ore, Paul îi controla notițele și, dacă nu erau , le refăceau împreună. Exemplul lui Paul a fost urmat și de alți pionieri clasă, căci nu era Uceanu singurul cu note slabe. Popescu Virginia și Petri ia au ajutat-o pe Barboianu Viorica să-și îndrepte nota 2 la istorie.

De curînd au avut o adunare care i-a impresionat mult. Pionierul Nicolae escu Adrian le-a povestit despre cele văzute la închisoarea Doftana, despre ițiile în care învățau comuniștii închiși acolo. Uceanu asculta atent; pe față apărut două pete roșii. I se părea că Adrian îi vorbește numai lui.

A doua zi Uceanu a venit la școală cu temele făcute și a răspuns bine. nu numai atunci, ci și în zilele care au urmat.

Așa că cei 28 de pionieri din clasa a VI-a B de la Școala de 7 ani nr. 184 București, pot raporta cu cinste Partidului despre activitatea lor rodnică cel de-al doilea pătrar.

prof. **Stela POPESCU**

Primirea Republicii Populare Romîne în O. N. U.

In zilele acestea, pretutindeni în țara noastră s-a răspîndit vestea că patria noastră a devenit membră a Organizației Națiunilor Unite. Odată cu ea au mai fost primite în O.N.U. încă 15 state.

Primirea în O.N.U. a acestor state constituie un succes însemnat în lupta pentru pace. Aceasta contribuie la slăbirea încordării în relațiile internaționale, duce la întărirea rolului Organizației Națiunilor Unite.

Statele noi admise în O.N.U. sînt state cu orînduiri sociale, politice și economice diferite. Ani de-a rîndul aceste state au fost lipsite de posibilitatea de a face parte din O.N.U. din pricină că unele guverne din apus — și în primul rînd S.U.A. — s-au opus. Chiar pînă în ultimul moment S.U.A. s-a pronunțat împotriva admiterii în O.N.U. a țărilor de democrație populară. Delegația americană s-a abținut de la vot. De asemenea delegatul ciankaișist, care de fapt nu reprezintă nici o țară, ci pe el însuși, a mers pe linia dictată de S.U.A.

Datorită inițiativei, luptei consecvente a Uniunii Sovietice lucrurile s-au putut îndrepta. Delegația U.R.S.S. a propus ca să fie primite acum în Organizația Națiunilor Unite 16 țări din cele 18 cîte făcuseră cereri la început ca să fie admise, cererile R. P. Mongole și Japoniei urmînd să fie examinate în seziunea următoare. Incă odată toți oamenii conștienți din lume au putut vedea manifestîndu-se dorința de pace a Uniunii Sovietice.

Poporul nostru este recunoscător Uniunii Sovietice pentru apărarea dreptului său de a face parte din O.N.U. S-a pus astfel capăt unei nedreptăți. Țara noastră avea tot dreptul să fie primită ca membră în O.N.U. încă de multă vreme. Republica Populară Romînă duce o politică de pace dobîndind an de an noi succese pe calea ridicării nivelului de trai al poporului. Ea se ridică cu hotărîre împotriva oricărui amestec în treburile interne ale altor țări. De asemenea ea respinge orice amestec străin în treburile ei interne.

In toate orașele și satele patriei noastre, oamenii muncii au primit cu bucurie știrea primirii R.P.R. în O.N.U. angajîndu-se să muncească cu mai mult spor. Poporul nostru, alături de celelalte țări iubitoare de pace, va lupta și de aici înainte pentru realizarea unei depline înțelegeri între toate țările lumii, pentru pace.

Au schimbat rolurile

La început, Tokes Alexandru, președintele detașamentului din clasa a III-a de la Școala medie de băieți nr. 1, cu limba de predare maghiară, din Cluj, nu știa ce să creadă. Nu trecea zi să nu se pomenească cu unul dintr-a VI-a sau a VII-a.

— Tokes, după masă vii la noi în clasă. Intocmim planul detașamentului. Să fii atent ca pe urmă să poți întocmi și tu planul detașamentului tău.

Și Tokes venea. Stătea mai la o parte, asculta și-și însemna totul. Apoi pleca, dar a doua zi iar se pomenea cu cineva:

— Tokes, în pauza mare vii la mine, în clasa a VII-a. Am să-ți arăt cum trebuie să organizezi adunările.

Și Tokes se ducea din nou. Se obișnuise într-atîta cu acest obicei încît de la o vreme se ducea și nechemat. O dată s-a dus la președintele detașamentului din clasa a VI-a A și i-a spus:

— Nu știu ce să fac? Bagyuj a luat iar un 2, Lazăr iar a venit cu temele nefăcute și Theil lipsește. Ce să fac?

— Ce să faci? A! da... iată ce să faci!

Și președintele clasei a VI-a A îi arătă cam ce ar trebui să facă.

☆

Cotind după colț, Tokes se opri în dreptul unei case cu o mică curte în față.

— Iaca aici stă, îi șopti Tolcsvai Laszlo, în timp ce apăsa cu degetul pe butonul soneriei. Din casă ieși o bătrînă, bunica lui Bagyuj.

— E acasă Lajos? o întrebă Tokes.

— Nu e acasă. A plecat, dar nu știu unde. A plecat de cum a venit de la școală.

Tokes se uită la Tolcsvai ca și cum ar fi vrut să-i zică: „Uite, vezi? De aceea capătă Bagyuj note rele, pentru că toată ziua bate străzile". Dar nu-i spuse nimic. Il apucă de mînă și porniră mai departe. Abia făcură cîțiva pași cînd în fața lor apăru, ca din pămînt, chiar Lajos. Avea fața zgîriată și nasul julit de-a binelea.

— De ce nu stai acasă, Lajos? îl întîmpină Tolcsvai de cum îl văzu. Fă-ți întîi lecțiile și pe urmă poți să te duci unde vrei!

— Și ce vrei tu? îi răspunse arțăgos Lajos. Vezi-ți de lecțiile tale; ce te interesează ce fac eu?

— Păi, ne interesează! Capeți 2, te bați toată ziua. Ia uită-te cum ți-au turtit nasul, ca la boxeri!

— Și ce, îți pare rău? N-ai decît să ți-l turtești și tu!

Și Lajos porni în fugă spre casă. Tolcsvai vru să-l ajungă dar Tokes îl reținu.

— Lasă-l! O să vorbim în detașament despre asta.

...In ziua aceea, Tokes și Tolcsvai au mai fost și la alți copii. Așa au aflat ei că Theil lipsea de la școală pentru că era bolnav. Au stat mult de vorbă cu el. I-au povestit despre tot ceea ce s-a întîmplat în lipsa lui la școală, i-au arătat lecțiile pe care le-au făcut. Ce mult s-a bucurat Theil de vizita asta!

Și zilele au trecut una după alta, pe nesimțite. Dar cîte nu s-au întîmplat în vremea asta în clasa a III-a! Mai întîi că la școală nu se mai vine mereu cu temele nefăcute. Apoi, notele mici au început să fie din ce în ce mai rare. Ba, vreo cîțiva băieți, care pînă acum n-au fost pionieri, au început să capete note atît de bune încît, nici vorbă în curînd vor trebui să primească cravata roșie.

Despre toate acestea vorbește Tokes acum, la adunarea de detașament. In glasul lui se simte însă un fel de stingherească, vezi doar, la adunarea asta sînt și oaspeți. Intr-o parte stă tovarășul instructor superior, iar în alta, președinții de detașament din clasele a VI-a și a VII-a. Din cînd în cînd Tokes privește în colțul acela și parcă nu pricepe de ce au venit cei mari la adunarea lor.

...Adunarea s-a sfîrșit. Emoționat, Tokes se duce la instructorul superior.

— Spuneți-mi, de ce au venit cei mari la adunarea noastră?

— Cum, de ce? Ca să învețe!

— Să învețe? — se miră Tokes. Dar ce să învețe de la noi? Doar ei m-au ajutat să fac planul, m-au învățat cum să țin adunările...

— Asta așa e, Tokes! Ei te-au învățat cum să faci planul, dar tu îi înveți un lucru tot la fel de însemnat, anume că un plan făcut, trebuie și îndeplinit! Vezi, tu, lucrul ăsta ei nu l-au „știut".

Vasile BIRGĂOANU

În curînd... VACANȚA!

Foile calendarului sînt pe sfîrșite. Anul Nou 1956 e pe aproape și, o dată cu venirea lui, se încheie și cel de-al doilea pătrar. Desigur că pionierii și școlarii vor sărbători așa cum se cuvine pomul de iarnă.

Cîte bucurii și cîte lucruri frumoase nu se pregătesc pentru voi, dragi copii, în timpul vacanței de iarnă! Teatrele, cinematografele, librăriile, toate vă vor sta la dispoziție.

Să ne închipuim, copii, că vacanța a început și că, împreună, am pornit să facem o călătorie prin:

...ORAȘELELE COPIILOR.

Iată, în fața noastră și-a deschis porțile Palatul pionierilor din București. Ne întîmpină o bogăție nemaipomenită de culori. Bradul uriaș e împodobit cu sute de becuri multicolore. Aleile sînt străjuite de personaje din basme, iepurași, vulpi, scufița roșie, lupul cel hapsîn și de multe alte minunății.

Sute de pionieri, îmbrăcați în costume de carnaval, s-au prins într-o horă mare, în jurul bradului. Printre ei se află Feți-Frumoși și Ilene Cosînzene alături de bine cunoscuta Cenușăreasă.

...Dar să ne grăbim, dacă vreți să vedem cît mai multe lucruri.

Iată-ne și în parcul din spatele „Palatului Republicii". Cît de frumos este aici! Un adevărat oraș al copiilor! Peste tot, numai strigăte de bucurie, veselie multă, artiști care dau spectacole. Bucuria cea mare o constituie însă trenulețul care, încărcat cu copii, se rotește în jurul „orășelului".

In drumul său, el trece prin... lumea basmelor. Ne-am aștepta cu toții ca în fața trenului să se afle o locomotivă. Cu mirare vedem însă că trenul e tras de... un elefant.

PRIN CINEMATOGRAFE ȘI TEATRE.

Să dăm acum o raită și prin cinematografe.

In zilele vacanței vom putea vedea o mulțime de filme. La cinematograful „Maxim Gorki" din București, vom vedea **„Doi prieteni"**. La cinematografele „Miorița", „Alexandru Sahia" și „Alexandru Popov" vom vedea filmele: **„Eu și bunicul"**, **„Merele de aur"**, **„Alioșa Ptițîn"**, **„Misterele lacului din munți"** etc.

In vacanță o să mergem și la teatru. La care? Unde vreți voi. Fie la „Teatrul Armatei", să vedem **„Mașenca"**, fie la „Teatrul Național Studio", să vedem **„Trestiile de aur"** fie la „Teatrul de păpuși, Țăndărică", unde se joacă piesele **„Moș Gerilă"**, **„Pomul de iarnă"**, **„Băiatul și vîntul"** și **„Străjerul mării"**.

In zilele vacanței, multe din cinematografele și teatrele din întreaga țară vor prezenta spectacole anume pentru pionieri și școlari.

CARȚI NOI.

Cît de repede a trecut vremea! Mai avem timp să mergem undeva. Iată o librărie. Hai să vedem ce cărți o să putem citi în vacanță! Sînt expuse aici o mulțime: **„Brigada mixtă"** de C. Ignătescu, **„Fram, ursul polar"** de Cezar Petrescu, **„Printre gene"** de M. Sadoveanu, **„Cetatea de pe Tîrnave"** de Lucia Demetrius

Veți citi, desigur, multe dintre ele, iar cînd veți începe școala, le veți povesti și celorlalți pionieri din detașament sau grupă.

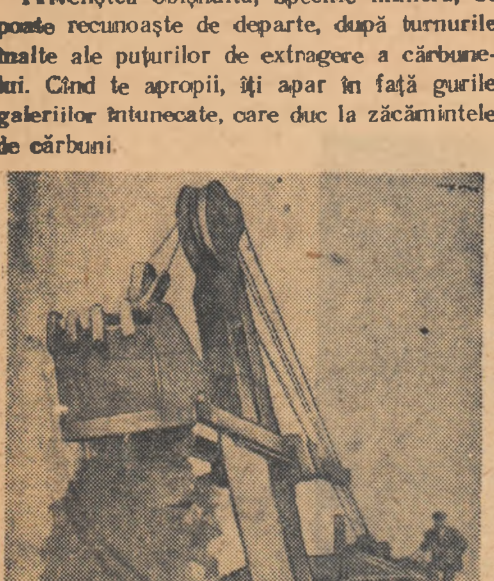
Nu ne rămîne decît să așteptăm vacanța, pentru ca să facem călătoria aceasta aevea!

F. DUMITRU

NOUTĂȚI TEHNICE

Mina la lumina zilei

Priveliștea obișnuită, specific minieră, se poate recunoaște de departe, după turnurile înalte ale puțurilor de extragere a cărbunelui. Cînd te apropii, îți apar în față gurile galeriilor întunecate, care duc la zăcămintele de cărbuni.

Dar la mina din Poiana Rovinari, regiunea Craiova, nu vezi nimic din toate acestea. De-a lungul unei cariere de cîțiva zeci de metri, excavatoarele mari își rotesc cupele, smulgînd cărbunele din stratul descoperit; îl duc apoi și-l răstoarnă în camioanele care așteaptă înșiruite în preajmă.

Aceasta nu e o mină obișnuită. Aici, cărbunele se exploatează „la lumina zilei" — cu excavatoarele. Nici muncitori nu sînt atît de mulți ca în celelalte mine, pentru că aici se folosesc mijloace mecanizate, care dau o producție mult sporită și cu un preț de cost mai mic. Costul cărbunelui dat de mina din Rovinari este redus aproape la jumătate față de cel dat de minele cu galerii subterane.

O „elindă" (excavator cu mai multe cupe) poate extrage într-o oră cam 300 m³ de cărbune. Și această mașină uriașă este condusă de un singur om.

Mina de la Poiana Rovinari e în plină dezvoltare. Nu peste multă vreme, aici vor intra în funcțiune primele excavatoare pășitoare și alte mașini și utilaje acționate electric.

Un nou produs

La fabrica de spirt din Ghidigeni a început să se fabrice de curînd cenușa de potasiu, care pînă nu de mult era importată în țara noastră.

Ea se obține din reziduurile de melasă rămase de la distilarea spirtului și se folosește ca un bun îngrășămînt chimic. Cenușa de potasiu se mai întrebuințează la fabricarea săpunului și a sodei de rufe.

Vasile Mănuceanu

Ilustraţii : Z. IULIAN

Marele drum

Aceste fragmente sînt inchinate fostei organizaţii ilegale „Şcolarul roşu". In anii grei ai stăpînirii capitaliste, Şcolarul roşu, sub conducerea partidului, indrumat de U.T.C.,s-a împotrivit nedreptăţilor din şcoli. Prin acţiunile ei, ea s-a opus fascizării şcolii şi asupririlor rasiale.

I se par bucoavnele de plumb,
Şi ghiozdanul încheiat cu bumb
Işi rînjeşte mucavaua sură.
Cerul toamnei e-nvălit în zgură.

Osteneala stăruie-n grumaji.
Ca o floare galbenă-n obraji
Foamea dăruitu-i-a pecete.
Apa ţîstuieşte rău în ghete...

Frigu-i seacă vlaga şi i-o soarbe.
Cu o sută de ferestre oarbe,
Ca o sută de-ncruntaţi ciclopi,
Il priveşte şcoala printre plopi.

Leii ei de piatră la intrare
Străjuiesc tăcînd a nepăsare.
Nici o floare nu e să te-mbie
Inspre şcoala neagră şi pustie...

*

Peste clasă-n dimineaţă
Ninge zumzetul de şoapte.
Soba într-un colţ îngheaţă.
Hărţi, tablouri se răsfaţă
Coşcovite şi răscoapte.

O privire. Mută. Plină
De-ntrebare-nfrigurată.
Tainic, semnul vine-ndată
Şi neliniştea-i alină

In pupitrul vechi şi ros
Dibuie ca-ntr-o găoace.
Foaia mică o desface
Tremurat şi mîngîios.
Aplecat o clipă-n taină,
Soarbe slova ei măruntă
Care nedreptatea-nfruntă,
Şi, furiş, o vîră-n haină...

Fulgeră ca o alice
In lumina slabă-a zilei
Slova scrisă-n capul filei
Ce „ŞCOLARUL ROŞU"-i zice.

*

Opt în cămăruţa rece.
Foaia mică grabnic trece
Grijuliu din mînă-n mînă.
Slova ei e slovă dreaptă
Şi spre adevăr te-ndreaptă.
Strînge-o-n suflet să rămînă!

Boc, boc, boc în uşă. Semnul!
Utecistul e! Ne-aduce
Azi povaţa şi îndemnul

„...U.T.C.-ul cu voi se mîndreşte,
Cu-ai „Şcolarului Roşu" copii.
Să fiţi tari, că furtuna sporeşte.
Vor mai fi de purtat bătălii..

Să fiţi drepţi, ne-nfricaţi, vulturi mici.
Drumul aspru începe de-aici.
Şi vor fi cei mai buni dintre voi
Utecişti în curînd, iar apoi..."

Căi de gînd arzător ne deschid:
Da, cuvîntul nespus e „Partid"

*

Grav, scorţos ca o mumie,
Guler tare peste guşă,
Intră-ncrîncenat pe uşă
Dascălul de geografie.

Ticăit, buhos se-aşează,
Inspre bănci cu ochiul trage,
Răsfoieşte-n cataloage,
Se întinde şi nechează:

— Ia să spună... ia să vină...
(Trece cu privirea lină
Şi cu zîmbetul cleios
Băncile din şiru-ntîi,
Unde-s proţăpiţi, momîi,
Ce mai poame!... o grădină:

Fiul procuristului,
Fiul farmacistului
Fiul cîrciumarului,
Fiul comisarului...)

Şi privirea i se-abate
Undeva, departe-n spate:

— Măi gliganu' ăla slab,
Unde-i vîrful El-Zorab?
Nu ştii, ă, nu-i dai de rost?
Vaca domnului, eşti prost...
Gheorghe N. Marin îţi zice?
Ai la mine-un doi, amice!

Ard obrajii ca de pară...
Nedreptate, chin, ocară —
Asta-i partea care-o fac
Celora cu strai sărac...

— Vă predau o nouă temă.
Dascălul desface-o hartă,
Croncănind cu vocea spartă
Şi cu spaimă-o anatemă:

Despre Rusia vom face.
Ţara asta-i moartă, zace.
Nu mai e nimic aici;
Ştreanguri doar şi bolşevici.

Sărăcie, foc şi fum
Şi dulăi flămînzi pe drum...

— Nu-i adevărat, minciună!
Răspicată vorba sună.

— Cum, ci-cine îndrăzneşte?
...Dar o nouă voce creşte:
— Este ţara fără robi,
Ţara fără de cătuşe!

Dascăle de ciudă orb,
De ce năvăleşti pe uşă?

*

Ceasu-şi mişcă neagra-i limbă,
Clipa-n suferinţi se schimbă.
Liniştită, pe perete,
O gînganie se plimbă.
Ştii atîta: că ţi-e sete.

Pedagogic, trist şi blînd,
Dom' director te pofteşte:
— Cine sînt instigatorii?
Spune-mi-i pe toţi la rînd.
Spune, mă, că-ţi rup trei deşte!
Spune, pui de bolşevic,
Spune că te pui pe dric...

Şi se-ajută la-ntrebări
Cu drăguţa lui de joardă.
Palmele încep să-ţi ardă,
Fir de sînge-ţi dă pe nări...
Clopoţelu-a prins să sune.
— Spune mă o dată, spune...

Dar frîngînd în dinţi durerea,
Pui de şoim, înveţi tăcerea...

*

„Pentru elevii săraci
Se deschide azi o cantină..."
— Auzi mă, pomană, colaci...
— Liga „Femeia creştină"...

Supa sforăie-n cazan.
Chioară, lungă, subţirică.
Doamnele au mîna mică,
Vorba iute ca un ţipăt
Unghiile cu roşu sclipăt,
Degetele cu inele.
Rîd. Sporovăie-ntre ele:
— Draga mea, ce zdrenţuroşi...
— Cred că toţi sînt ofticoşi...

Alta, palidă de spaimă,
Şovăielnic, stins, îngaimă:
— Nu... cumva... au paraziţi?
Eu mă-nbolnăvesc, să ştiţi...

Directorul dă adunarea.
„Săraci... binefacere-naltă..."
Trei rînduri de guşi îi tresaltă,
Rostindu-şi mieros cuvîntarea.

Fără şoaptă, fără gînd,
Stai cu mîna-ntinsă-n rînd,
Şi primeşti în tinichea
Zeama negricioasă, rea.

Guşti. Inghiţi. Amar colacu'...
Nu, nu trebuie, la dracu!

Vesel verşi castronu-n glod.
— Ce faci mă, pui de nărod?

— Nu ne trebuie pomana!
— Incetaţi întîi prigoana!
— Taxele le vrem reduse!
— Să desfiinţaţi bătaia!
— Notele pe merit puse!

— Mitocani; prind să leşine
Doamnele pios-creştine.

*

Mîini firave de şcolar,
Nedeprinse la cusut,
Au cusut cum au putut.
Roşi năframe ca de jar,
Potrivite cap la cap
Cîte sub cămaşă-ncap...

Suie, şoimule, pe creste
Şi văzduhului să dai,
Trîmbiţînd aprinsă veste,
Steagul roş de 1 Mai...

Fără preget, fără frică,
Mişcă-se o umbră mică
Sus, pe coperiş de şcoală.
Numai peste-o clipă steagul
Işi desface bunul, dragul,
Unduirea lui domoală.

Gata. Inapoi acum
Nu-i ţipenie pe drum.
...Flutură în zori pe şcoală,
Cu aripa lui domoală,
Steagul roş de 1 Mai.
Dar, iscat cu răutate,
In urechea ta străbate
Strigăt aspru, crîncen: **„Stai!"**

Fugi să scapi din colţi de fiară.
Dar bocancii grei cu ţinte
Răsăritu-ţi-au 'nainte
Şi bastonul te doboară.
Sîngele e roş, fierbinte...
Trupul chinuit se frînge,
Insă gîndul viu se strînge
Ca o flacără, în minte
„...Să fiu tare, tare, tare.
Nu mă doare, nu mă doare.
Comuniştilor sînt fiu,
Demn de comunişti să fiu..."

Drumul ţi-e ştiut şi drept.
Caldă, inima din piept,
Ochii cu lumina lor,
Prundul greu al viselor,
Adevărul, suferinţa,
Toate cale îţi deschid
Către-naltul ţel: Partid.

*

Da, cărarea ţi-a fost dreaptă.
Ştiai bine ce te-aşteaptă:
Temniţi, chinuri, plumbi şi zid.
Lanţuri grele şi cătuşe,
Degete strivite-n uşă...

Insă, dincolo de toate,
Gîndul tău ştia străbate
Inspre soare şi lumină,
Inspre bucurie plină,
Spre belşug de cer şi pîine,
Spre slăvitul, bunul mîine.

CREȘTEM SUB SOARELE PATRIEI

Nesfîrșită-i grija și dragostea partidului pentru tînăra noastră generație.

Nenumărate școli, cămine de zi, grădinițe, palate și case ale pionierilor au fost dăruite copiilor în anii regimului de democrație populară. Iarna sau vara, la mare sau la munte, mii de copii se odihnesc în taberele amenajate anume pentru ei.

În biblioteci, cluburi, cămine culturale, pionierii și școlarii se întîlnesc adesea cu scriitori, oameni de știință, cu fruntași din uzine, de pe ogoare.

Fericită și veselă e viața copiilor! Ei cresc sub soarele patriei noastre libere, veghiați de părintele lor drag, Partidul.

Foto montaj de I. LESSEN

Redacția și administrația: București Piața Scînteii, tel. 7.61.00, 7.60.10. Abonamentele se fac la toate OFICIILE POȘTALE și SECȚIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI.
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii, „I. V. Stalin". SIAS — 3452 — 52